

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Domini CCCC.XL. perueniens vsque ad D.XVIII. inchoatur
ab Imperio Justini senioris: complectitur Annos LXXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 474. Simplicii Pap. Annus 7. Leonis 18. Glycerii 1. Impp.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14573

GLEA RE
Q IN A
CONTEM
RENS 3.
SEVERI
NYMCI
TO PVNE
TVR.

frequenter primordis. Huius coniunx ferula & noxia, nomine Gisa, semper ad remedijs clementie reuocabat: Hac ergo inter cetera iniquitatu sua contagia, etiam rebaptizare Catholicos aliquos conata est: sed ob S. Severini, non consentiente viro, a sacrilega quantoque intentione desecit: Romanos tamen, captiuos scilicet, duris conditionibus agrauans, quos etiam in cubio iubebat adduci. Nam cum quadam die in proximo a Fauianu vico veniens, aliquos ad se transferri Danubio praecepisset, vili sumis scilicet ministris seruatus damnandos; dirigens ad eam vir Dei, vt eos dimitteret, postulat. Verum illa facibus semine furoris exastuata, mandata reportari iussit asperissima: Ora (inquit) tibi seruis Dei, intra cellam tuam delitecens: licet nobis de seruis nostris ordinare, quod volumus.

VII.
FILIVS
REGIS
OBSES
TENETVR
A SERVIS

Audiens autem hoc homo Dei: Confido (inquit) in Domino meo Iesu Christo, quod a necessitate compelleretur explere, quod prava voluntate despicit. Velox itaque secuta corripcio prostravit animos arrogantis. Quosdam enim aurifices barbaros pro fabricandis regalibus ornamentis clauserat aeterna custodia (nam eos iure seruitutis possidebat inuitos: Ad hos filius memorati Regi admodum paruulus, nomine Eridicus, eo die, quo Regina seruum Dei contempserat, querelis motu concitatus introuit. Tunc aurifices pectoris in sancti gladium impoñere, ascender, quod si quis ad eos accessit, iuramenti praesidio, quo vita cum libertate promitteretur, ingredi conaretur, paruulum regium primitus transigentes, semetipsos postea trucidarent, quippe cum sibi nullam spem vitae promitterent, mactarent; diuturno ergastulio.

VIII.
REGINA
REDDITA
LITIOK.

Hu auditis Regina crudelis & impia, vestibus pra dolore confisis, talia clamabat: O serue Dei Severine, sic sic illata a Deo vindicantur iniuria? Hanc mei contemptus ultionem effusis precibus postulasti, vt in mea vespera vindicares? Itaque multiplici contritione ac miserabili lamentatione discurrens fitebatur se pro scelere contempserat, quod in seruum Dei commiserat, plaga praesentis ultionepereculis confestim, directu equitibus, veniam poscens, Romanos, quos eadem die tulerat, pro quibus & rogantem contempserat, transmissit. Et abiens ad ergastulum, vbi aurifices operabantur, dato eis sacramento eua deinde mortem, fossitem suam recipi infantem. Mox & illi dimissi sunt. Hu auditis reuerendissimus Severinum Christi seruis gratias Creatori referebat immensus: qui ob hoc interdum diserti vota poscentium, vt fide, spe, & charitate crescentes, dum minor petuntur, maiora concedat. Id namq, egrum omnipotentia Saluatoris, vt dum liberis sena mulier subieci seruituti, seruientes cogereur reddere libertati. Quibus mirabiliter, impertratu, Regina statim ad seruum Dei properans, vna cum marito, monstrat filium, quem fitebatur illius orationibus de mortu confestim liberatum, promittens se nequaquam vltra iustionibus eius obuiare. haec Eugippius. Subdit vero de propensiori cura ipsius in redimendis captiuis, de que acceptis sacris reliquijs sanctorum martyrum Gerualdi atque Protasij, recutat: quibus ab eo ipsi oblata dignitate Episcopatus, de que monachorum bene instituta disciplina.

IX.

Quomodo autem idololatrie reliquias in eadem regione & detexit & penitus abstulit, audi eundem Eugippium rem admirandam his verbis scribentem: In castellum quoz, cui erat vtabulum Cuculli, deuotionibus accolarum vir sanctus adhaerens adhaerens: vbi factum grande miraculum nequeo reticere, quod tamen Maioriani post presbyteri nostri, cuius eiusdem loci stipendia relatione cognouimus. Pars plebis & quodam loca nefandis sacrificijs imbebant: Quo sacrilegio comperto, vir Dei multo plebem sermonibus ablocutus, ieiunium triuuanum per presbyteros loci persuasit induci: ac per singulas domos cereos offerri praecipit: quos propria manu vniuscuiusque parietibus affixit Ecclesiae. Tunc psalterio ex more decurso; ad horam sacrificijs presbyteros ac diaconos vir Dei hortatus est, tota cordis alacritate communem Dominum deprecari, quatenus ad sacrilegos discernendos lumen suae cognitionis ostenderet. Itaq, cum multi a largissimis stetitibus, cum cuius fixis genibus deprecaretur: pari maxima cereorum, quos Fideles agnuerant, subito ad accensa dimittitur: reliqui vero eorum, qui praedictis sacrilegijs infecti fuerant, volentes, latere negauerant, inaccensis permanserunt. Tunc ergo qui eos posuerant, diuino declarati examine, protinus acclamantes, secreta peccatorum satisfactionibus prodiderunt & suorum testimonio eorum manifestam confessione conuicti, propria sacrilegia testabantur. haec ipse, quibus & pariter declaratum est, qui lucis filij fuerint, iuue tenebrarum: vt aptati illud Apostoli iisdem potuerit: Erati aliquando tenebrae, nunc autem lux in Domino. Ad dehis satis.

Majordani.

Hoc eodem anno natus ex Zenone b genero Leonis Imperatoris & filia eius Ariadna filius. Leo itidem aut nomine nuncupatus, ab eodem est nominatus Augustus sed a tempore assecute amplissima dignitatis vix decem elapsis mensibus infans (vt Theodorus affirmat) defunctus est, nesciens quid accepit, quidue moriendo perdidit. Porro de eodem Leone nepote redarguit erroris Nicephorus, vel alij: qui eiusdem reperitur fuisse sententiae, nimirum ipsum non infantem, sed adolescentulum & deprauatis plane moribus fuisse in virijs enutritum: quae constat, etiam si eodem anno, quo iuncta est Ariadna cum Zenone, natus esset, excedere minimè potuisse teritium aetatis annum, vt superius aperitissimè demonstratum est, testante fertim vna cum ceteris ipso Nicephoro, non ante illud tempus datam esse in matrimonio Ariadnam Zenoni, quae filio Alparis creato Celsari fuerat desponsata.

IESV CHRISTI
Annus 474.
SIMPLICII PAP. LEONIS 18. IMP.
Annus 7. GLYCERII I.

DECIMVS OCTAVVS & postremus annus, Leonis Imperatoris, qui numeratur Christi quadringentesimus septuagesimus quartus, Leonis Augusti Iunioris Consulatus aperitur, quo etiam clauditur vita ipsius Senatoris Leonis Augusti, atque pariter eiusdem Iunioris Imperatoris exitus. Numeratur prioris Leonis Imperij annus septemdecim & mensis sex, eius vero nepotis mensis tantummodò decem. Superiuit tantum hic illi, quantum factis esset, vt amplissimam transfereat in partem Zenonem Imperij haereditatem.

Fuisset planè Leo aut Augustus inter optimos Imperatores adnumerandus, nisi suorum propinquorum sordibus videri posset aspersus: Etenim eum omni profus caruit haereticorum erroris contagio; tamen quod haud prudens ipso non cauit haereticis, quibuscum indulgentius egit, dum Basilisco Verinae coniugis germano pepercit, & Zenonem inexploratum adhuc sibi hominem haud probè de Catholica religione sententem coopartit sibi generum & administratorem Imperij: Sicigitur etiam religiosus & maxime pius ipse vitus semper fuit Imperator: haud tamen a posteris laudari meruit, quod ad eò nequissimis hominibus stauerit ad capeflendum Imperium, nempe Zenoni, qui sublato è medio filio hoc anno ipse iam creatus Augustus successit; & Basilisco, qui & ipse haereticus, post multa scelera, in tyrannum tandem erupit.

Remanserunt autem eiusdem Leonis Imperatoris egregia pietatis monumenta in pluribus religionis ab eodeditis sanctionibus, nec non in sacris ab ipso erectis aedibus. Quod enim ad sanctitas ab illo leges pertinere; praeter illas, quas certis temporum notis confignatas suis iugis redidimus annis, aliae complures extant absque die & Consule postae, vt inter alias quam pro clericis sanxit ac monachis, ne ad secularia iudicia traherentur, & aliae ad eorum bona spectantes. Illae etiam adhuc extant, quibus sanctas ecclesias ac domos hospitalis Constantinopolitane ciuitatis & privilegij honestauit.

De sacris autem aedibus ab eo erectis, illa principatum obtinuit, quae sub Dei Genitricis nomine constructa est, ad Fontem dicta, de qua superius mentionem fecimus. huic splendore proximè accessit, quae in honorem eiusdem sanctissimae Virginis ab eodem excitata est, vt in ipsius sacras exuias collocaret, vestem nimirum Hierosolymis tunc allatam, quam innumera miracula decorarunt. De mirificis autem editis signis in hisce aedibus sacris ad

SVTII
8

342
Nepos
Leo
Augustus
Metaphras
Zenonem

cris ad Fontem erectis, Nicephorus librum se scripsisse testatur. Meminit & Procopus magna cum admiratione de eodem templo sanctae Mariae ad Fontem ab ipso Leone extructo, quod reliqua templa facile superasse tradit. De inuentione autem sacrosanctae vestis Dei Genitricis Mariae habes cum ex Nicephoro, tum ex Metaphrasse, enarratam historiam. Sed de Leone haec sunt.

Quod verò ad Verinam eius coniugem Augustam pertinet, laudatam inuenimus ut foeminam valde piam in Aetnae Matronae Pergensis magni nominis eius temporis foeminae, cuius res gestae è veteribus erutas monumentis edidit pariter Metaphrasas. Quod verò ad Zenonem in Imperium successorem spectat: fama fuit, illum Leonem Iuniozem Augustum ab eo malis artibus sublatum esse de medio, ut ipse solus, non vt tutor & procurator, sed Imperator summam rerum administraret. reperitur apud Latinos chronographos de Leone parulo, ipsum ab interfectore à Zenone immisso, alio in locum eius supposito, subductum, atque seorsum clanculo educatum, peruenisse que aetate vique ad Iustiniani Imperatoris tempora: sed haec haud fidem satis certam inueniunt. Dum autem hoc anno adhuc superest vita esset Leo infans Zenonis filius dictus Augustus, pater eius Zeno administratum suscepit Imperium, non tamen quod ipse à Leone esset relictus Augustus, sed tantum infans tutor & administrator Imperij: quod quidem eum hoc anno numisya docet: in quo primo loco ita positum vides nomen Leonis Augusti, vt eo titulo careat quod sequitur Zenonis nomen: cum & D. N. Dominus noster, non DD. NN. in eodem scriptum legatur, sed quod Leo Augustus (vt diximus) infans esset, loco filij ipse Zeno diadematus in ipso habetur impetratus: nisi tamen dicere infantem Augustum eo modo de coetis gratia effigiatum. Reddimus hic tibi ipsum exemplar ex auri nummi prototypo, quem accepimus à nostro Lebio Pasqualino nobis amicitia & rei literariae vlti coniunctissimo.

Quod autem in aduersa nummi parte nomen legis Augustorum, id factum scias more maiorum, quo licet vnus tantum Augustus regnaret in Oriente, respectu Occidentalis etiam Augusti titulus ponebatur.

Sed qualis fuerit Zeno iste, qui post vnusque Leonis obitum sibi Imperium vendicauit, ex Euagrio ita accipe, dum de primordijs eius regiminis Sardanapalo dignis ista praefatur: Zeno postquam Imperij clauum, filio suo mortuo, obtinuit: perinde ac peruersum sibi haberet, se minime totius Orbis dominatu posse potiri, nisi emine volupratum genus, quod forte occurret, licenter & effuse consillaretur, in initio ita libidinum illecebris se totum dedit, vt à nulla turpitudine & nefario flagitio se contineret: sed in illis volutaretur: vt eadem ista & tenebris & in occulto admittens abiecit & passim animi putaret: palam autem atque in oculis omnium, regale quiddam esse & solo Imperatore dignum. In qua re peruerso & planè seruilis iudicio usus est. Quippe Imperator, non ex eo, quod alij imperat, spectari debet, sed quod seipsum ita regere & moderari potest, vt nullum absurdum volupratu genus suat in animum irrepere. haec Euagrius. At quid boni ex peccatis potuit ab homine aded in vitij penitus merso: nihil certè, nisi vt secundum illud Apocalypsis: Et qui sordescit, sordescat adhuc. Etenim non prauis tantum in seclus est moribus, sed impietate fedatos; vt potè qui simulac Imperium administrare cepit, partes tuendas suscepit haereticorum. His planè salubris ad ima quisque prolabitur, atque tandem mergitur homo, ex eius

modi planè officina Sardanapali prodire confueuerunt haereticos sectatores & defensores: nam sententia Apostoli, illi Crucit Christi inimici constituuntur, quorum Deus venter est.

At quid de Zenone Imperium moderari incipiente Alexander monacha antiquus Graecus scriptor memorat prodidit, adducamus in medium: sic enim ait: Postquam Leo Imperator terris Imperium dereliquit, & ad immortalitatem illud regnum translatus est: Antiocheni, dirigente Petro Fullone, Martyrio iterum renouato eum sedis digno Episcopo negotium fecerunt: nec sub Catholico Imperatore satis virum habuerunt, vt eum sibi omnino pellerent: Zenoni Imperatori supplicationem obtulerunt, petentes Fullonem illum Petram sibi Episcopum creari. Ad quod factum est, auro ipso omnibus, qui erant in aula regia, persuasente, vt Petri Fullonis patrocinium susceperent. Statim igitur vt Petrus ille est ordinatus Episcopus (iam ab exilio, in quod si Leone Imperatore fuerat relegatus, ab ipso Zenone renouatus) sanctam Chalcedonensem Synodum anathemate fuit destitutus. Cuius, Apollinaris sectatorum placere studebat, qui Theopaschitas appellantur, eod quod diuinitatem ipsam passam esse dicerent; notitiam quam pessimam excogitauerunt. Huiusmodi, qui Trisagion appellantur, etiam hoc addiderunt: **VI TRICIVS ES PRO NOBIS, MISERERE NOBIS.**

Haec cum sancti Episcopi & Patres nostri audissent: ad praesentiam illius opinionem resurgentes laetis & prompto animo, aggressi sunt. Et primo quidem literis eum ad impietatem voraginis renouare conati sunt. Sed cum eum irrepugnantem maiori auidia & temeritate contra fidem Orthodoxam serri vidissent; eumque, qui sunt in Orbe terrarum, Episcopi, anathemate illum exasperauerunt. Sed haec postea: modo satis ad insinuandam Zenonis admirandam impietatem, tantum idolum super sublimem Antiochenae Ecclesiae cathedram extolentis. Sed & illem impius Augustus perierat, vt Tinochenus ille facile inuasiore Ecclesiae Alexandrinae relegatus pariter ab Imperatore Leone in Chersonesum, siue Oslim, cum honore ab Episcopo renouaretur, qui etiam, vt tuam, repererit, ausus est Alexandrinam Ecclesiam: sed de eo filius suo loco dicendum erit.

His igitur nefandis sceleribus perpetratis, & veluti primis sui Imperij à Zenone Satae consecratis; quae mox inde fuerint consecuta incommoda Reipublicae. Euagrius audi ista narratam: Ad hunc modum Zeno in initio Imperij sui vitam instruit. Illius autem subiectam qui in Oriente, quam qui in Occidente incolabant, grauidus afflictabatur incommoda. Quippe barbari, qui Scenita vocantur, loca omnia populati sunt: multitudinis Hunnorum, qui olim vocabantur Massagetae, in Thraciam incursionem fecit: quinetiam traiecit D. pubijm, prohibente nomine. Zeno verò, reliquam Imperij partem per vim barbari quodam more spoliatus fuit. haec ipse.

Sed cur non tam cito (vt patet esse videbatur) ipse malorum auctor Augustus, numine vlcicente, penas dedit, ex ijs, quae Sophronius narrat, intelligere satis poteris, & bi ait: Narrauit mihi quidam Patrum de Zenone Imperatore dicens de miserie quaedam, cum illam ipse Imperator ad libidinum excandam subripisset: Haec inquit dicebat in templo Dominae nostrae Dei Genitricis, orans eam & deprecans, ac cum lacrimis dicens: Vindica me de Zenone Imperatore. Cum ergo nullus diebus hoc faceret: apparuit ei per visum sancta Dei Genitrix dicens: Crede mihi, mulier, vltionem tuam sapè facere volis; sed manus eius prohibet me. Erat enim valde misericors, & eleemosynas faciens. haec ipse: ex quibus obferua, lector, magnam in primis vim esse eleemosynarum: vt planè ex his intelligas, quid sic illud: Sicut aqua ignem, ita eleemosyna resistit peccatis, nempe ad vitionem meritam differendam: & quid illud insuper: Peccata tua eleemosyna redime. scilicet, Hoc satage, vt per huiusmodi officia diuinam iram, quam prauis operibus concitasti, retardes. Cum tamen ad Dei amicitiam nullus valeat inquinatus vitorum sordibus aspirare; nihilominus hisce bonis operibus possit ad tempus, quae citius prolapsura erat, diuina vltio contineri: non autem vitari penitus, nisi ipsa peccata omnino vitentur. Proluxa extat Descriptio sancti Augu-

VII.

PERHVS IVLLO THEOPASCHITA.

nobis

VIII.

IX.

X.

XI.

XII.

XIII.

XIV.

XV.

XVI.

XVII.

VI.
Zenonem
Annal. Eccl. Tom. 6.

Augu...
Cris...
L. 21...
20. 27.

XI.

b. G. Aro...
Euar...
L. 2...
NIP...
IMPER...
L. 2...
G. G. G.

Hoc eodem anno Glycerius Imperator Julio Nepote, Marcellini quondam Patricii ex sororis filio genitus, Imperio deponitur in Portu Romano; & servatus ad vitam, abdicato seculo, in clericum attonsus, Salonicanus est creatus Episcopus, vt testatur Enagrius: licet in Portu Romano ordinatum Episcopum alij, Iordano auctore, ferant. Eo igitur sublato de medio ipse Nepos moderandum suscepit Imperium: Cum (vt subdidit) Glycerium reum Geticus scriptor) Enarius Rex Gothorum tantarum varietates & mutationes cernens Aquenam occupas civitatem: vbi tunc Romanorum Dux praeerat Ecdicius (sic namque legendum, & non Decius, vt habet liber excusus) nobilissimus Senator, dudum Auiti Imperatoris, qui ad paucos dies regnum intrastragulum, & paulo post: Hoths Auiti ergo filium Ecdiciu diu certans cum VV. Gothib, nec valens antestare, relicta patria, maxime, vbi Aruernate hosti, ad tuorum loca se collegit. Quod audiens Nepos Imperator, praecipit Ecdicio, relicto Galij, ad inuenire in locum eius Orestis Magistro multum ordinato. haec enim idem Gothus auctor (vt omnes asserunt) ex Cassiodoro.

XII.

Si den...
L. 21...
L. 21...
L. 21...
L. 21...
L. 21...

Sed quam longe abhorreat a veritate, epistolae historia omnium sincerissima declarat; quam quidem Sidonius Apollinaris, qui rerum tunc gestarum pars magna fuit, literis tradidit. Atque in primis quod habet Ecdiciu praefectura illa primaria Magistri vniuersque militiae a Nepote Imperatore spoliatum esse, nequaquam probatur. Etenim Sidonius de ea saepe pluribusque agens, nihil prorogae ea Magistri militum praefectura, quod Ecdicio collocata aliquando fuerit, meminit; qua constat perfactum esse etiam post Anthelij obitu. Ricimerem, ipsum vero Ecdiciu proprijs sumptibus militali eiusdem Sidonij reificatione certum est. Et quod ad Nepotem Imperatorem pertinet; ab eo nequaquam spoliatum sed auctum potius dignitate amplissima Patriciatus, idem Sidonius citat, dum ad eius sororem Papianillam, suam vero coniugem, eiusmodi litteras dedit:

XIII.

DE PA...
TR. CIA...
EVS DI...
GNITATE...
GILLATA...
L. 21...
L. 21...

De Ranenna veniens Questor Licinianus, eodem primim tetigit Alpe transmissa, Gallia solida, litteras adueniens sus prauius misit, quibus indicat esse se generalium codicillorum, quorum in aduentu sperat iura in eo Ecdicio, cuius equo titulis ac vris gaudes, honor Patricius acedat, ceterumque, si cogites cum atheni, si merita tantissimae. Nihil, ille cum pridem suffragium des vna in inuenda non soluit in lance sed in aere: arariumque, publicum ille, priuatus non pecunij, sed manibus locupletauit. Hoc tamen salute Iulium Nepos armis pariter summus Augulus & moribus, quod decessoris, ut bene si fidem stratus sudoribus obligatam, quo ceteros, hoc laudabilior absoluit: siquidem iste compleuit, quod ille sapienter pollicebatur. Quo fit, vnde incepto pro Republica optimus quisque possit ac debeat, si quid eorum virtum est, quia securus, hinc audiam impendere: quando quidem mortuo quoque Imperatore, laborantium leuoni quicquid spondiderit Princeps, semper redhibet principatus.

XIV.

Interca u...
L. 21...
L. 21...
L. 21...
L. 21...
L. 21...
L. 21...

Interca u (si affectum tuum bene colligo) hisce comperis, magnum solatium inter aduer a maxima capis, nec animum tuum a tranie communiu gaudorum vicina quoque obsequio terror exorbitat. Non enim probe, ne meo quidem te, quem ex lege participas, sic honore letatam: quia licet si vxor bona, soror optima es. Qua de re, proprio Deo Christo, ampliatet pro sapia tua titulos ego festina gratulatorijs apicibus inscripsi, pariter absoluens sollicitudinem tuam, fratris pudorem: quem nil de propria dignitate indicaturam, si verecundum forte nosceres, nec si impium, indicares. Ego vero non tantum insignibus vestris, qua tu habentis quando liberis, tanta impatientius prestabare, quam quam quoque granditer quantum concordia fruor) quam par est, nostru suuq, liberis in posterum excepto, votu in commune de possenti, vt sicut nos utraqque familiam nostram Praefecturiam

naic, etiam Patriciam diuina fauore redidimus; ita appiam suscipimus Patriciam faciant Consularem. Reuer te salutata, cura communis: qua in Asia amcarum, indulgentissimam sinu (quod raro nepotibus contingit alijs) & cum securitate nutritor, quod tamen tenent non informatur eam, sed informatur ingenium, vale, ita plane Episcopus ut praecipito diuina S. ripturae cuncti fecerit enutriti gaudere infantulam: nam Sapientia. Filia tibi sunt: Ne offendas h larem faciem tuam ad illas. Quando autem ipse Sidonius Patricius consecutus sit dignitatem, non constat: cum tamen ante Ecdiciu eo dignitatem insignitum honore, recte inuenti videi possit, dum ai conuagum, quae modò gauderet ta a fratris dignitate, tans letatam esse eodem honore viro impartiro. Potè collatam fuisse Sidonio dignitatem, ante quam Episcopatus gradum fuerit consecutus, nemini dubium esse potest, quem ante biennium esse creatum Episcopum diximus.

Quod verò idem, qui supra auctor Armeniensem civitatem, patiam Ecdici & Sidonij, sub Nepote Imperatore captam exillam quae traditres aliter se habet. Obsequium illam quidem hoc tempore fuisse, Sidonius in epistola ad Papianillam testari videtur. Ceterum, ut aquam ti captam, sed ini qua pacis conditio ne ipsam Gothic deditam post aliquot annos, et iudem Sidonij reificatione dicemus. Potè solum esse obsequium hoc temporipia pace inter Regem Gothorum & Romanorum Imperatorem, constat. Etenim idem Nepos Augustus legationem misit ad ipsum Gothorum Regem Euanem, quam rogatus ab ipso obiit sanctus Epiphanius Episcopus Ticinensis, alij legationibus honeste per factus vbi que notus, & sanctitate clarissimus. Describimus hic ipsi legationem ex ipso Euanodio Cicinensi diacono, qui eundem Epiphanius res geitas fidelissime scripsit postea tradidit ipse tam a notissimas; de quo saepe inferius continget haberi sermone, & ex ipsius scriptis complura ad exactam rerum cognitionem petere. Quoniam verò ecdicitus liber (vt dictum est) superius) mendosus non nihil esse videtur, ex scripto codice Vaticano, in quo scripta Ennodij continentur, ista de promptissimis, quae sic se habent:

XV.

Post Glycerium ad regnum Nepos accessit. Tunc inter tam & Tolosa alumnus Getas, quae surrenti Euaricus dominatione gubernabat, orta dissensio est: Dum illi Italic finis Imperij, quae trans Gallicanum Alpes protraxerat, nouitatem spernentes, non desinere incesse: E diuerso Nepos, nec in vsum praesumptum male suada duceretur, distictis cuperet commissum sui: Deo regnandi terminum vindicare. Hinc utrinque litium caeperunt momenta consurgere. Et dum neutra partes conceptu rationum vine ex studio disponunt, sic exasperabat causa discordia. Attigera iam beatissimus vix octavum in sacerdotio annum: cum re pen e Nepos annuum submouenda dissensionem amor insidit: vt repulso simultariu xeno, seruaret inter Reges charitas, quod tuiri arma vix poterant. Euaucantur ad consilium Liguria Lyonna, vixi maturitatu, quorum, possit deliberatione Labam * Republica status reuiscere. & in anti, quum columen solidi as desperata restituit. Tantig, ad tractatum coire ex iussa Principis, quanti poterant esset ceteri. Seruare de ordinanda legatione sermo, in beatissimum virum Epiphaniu mentes omnium & oculi dirigitur: sunt iuncterum sententiae, quasi vnus ex ore proferruntur ex pello e.

Quid mirabili? Cum Iulius Christi miles occasione labori ampliatitur, & ipe affectum perceptit, de negotij asimatione confidens, agendi spiritum melioraturus inquiri: actionem patie con clamata & valde difficilem caelesti potentia praesio precontatit suscepit, implet. Cuius itineris molestias necessitateq, non valeant per ordinem digerere, nec si mihi centum linguarum stiminibus per meatus urrigos verba fundantur: Nam egressu de Ticinensi oppido, donec ad destinata loca pertingeret, talis via sua fatigatiouem arte geminavit, vt si temperas iumentorum delectu considerarent, in futura mansionu diuersoria acciderent: praeter psalmorum continuationem, praeter lectionu persuetarantiam, quorum nihil nisi stando faciebat: eligebat secessum nemore a fronte conclusum, vbi conuexu arborum brachij nox domestica reueretur: quod solum refugiu per vrbicula opata Sol

nesite

reserare. Et totum mundum in specie gratia solum naturalis seruetur. Ibi profusus in oratione, continens seribus exponere plantarum terram colorum inobribus irigabat. Roldabantur arena illa fecunda orationum cop. a qua fructus esse non poterant. Tali exercitio se micarent; Tolosanam, in qua Euaricus tuoc Rege regabat, urbem ingressus est: quem iam pressa opusio Gallorum auribus quatuor esset; intrinsecus sacerdotibus precipue in eundem regionem quos aditus de aduentu: inu inquisito presidia sollicitat.

XVIII. Erat praeterea ea tempestate consiliorum Principis & moderator & arbiter Leo nomine, quem pro eloquentia meritorum non ipa iam declamatorum palata susceperat: qui summo cum gaudio aduentum Pontificis indicauit notitia publica. Euocatur ab tempore Regi praesentandus Antistes. Ad quem illud ut ingressu videt, saluauit adgressus est:

Quamuis te, stupende terrarum Princeps, multorum auribus reddat virtutis fama terribilem; Et gladius, quibus summos contrinui vastitate premis, segetem quamdam inimici germinis metant. nullam tibi tamen superis gratiam nomina. Mira bella nati praestitit ambitio: nec ferrum sinit rictus Imperij, sceleris Dominum offendatur. Rogem te habere mentem, cuius potes considerare quid placeat: qui cum suscepimus hominum portaret ad vulum, pro immensa hereditatu munere, pacem discipulis stertat sapienter admentuone commendat: cuius non praecere: necesse est esse custodes: praecipue cum noterimus, virum fortem dici non posse, quem vicerit indignatio. Deinde perpendere vos consentit, quod nemo diligenter propria tuetur, quam qui aliena non appetit. Quocirca Nepos, cui regnum Italia ordinatio diuina commisit, quae hoc imperantia designauit; ut reditu ad suum mentibus, terra sibi conuena dilectionis iure possideretur. Qui licet certamina non formidet, tantoriam primus exceptat. Nihil in communi, quo sit dominorum autiquitas limitata consensio: qua sustineret partes ista aliarum rectorum famulandi patientia. Sufficit, quod elegit: aut certe patitur amicus dici, qui meruit dominum appellari. Haec insignissimus Epiphanius.

XIX. At haereticum gentile nescio quod murmur infringens, molitum se ab horationibus cum vultu sui serenitate significat. Leo vero nominatim superius tanto allocutionis usus tenebatur miraculo, ut crederet verbi bonum in modis expugnari possentibus, si fas est dicere etiam si contra iustitiam postularet. Tacuit tamen fortis ad interpres Rex locutus:

Licet peccatum meum loricis vix deserat, & assidue manus arat: non orbem includat, nec non & latum munit ferris presidium: inuenit tamen hominum, qui me armatum possit expugnare sermonibus. Fallunt qui dicunt Romanorum linguas currua vel iuscula non habere: vident enim & illa, qua nos iurissimum verba repellere: & quae se stringuntur, ad corda penetrant alia desinare. Facto ergo, venerande Papa, qua posco: quia grandior est apud me legatus persona, quae potentia desinat: Accipimus fidem: & pro Nepote pollicere quod seruet intererat in concordiam: quoniam te promissis, curasse est.

XX. Huo diebus, inito etiam pallionis vinculo: venerandus Pontifex Vale dicto, discessit. Ad quem statim peccatorum: turba dirigitur, ut feceretur die Regi epulati interesset: quem ille iam conpererat ingreter per sacerdotis suos polluta habere conuicia (erat enim Ariannum secta). Cui se excusant, dixit, sibi non esse in more positum alienis aliquando grandis vest: perentiae se magna velle profuturi, quod consuetum matruant implere: & Tolosa tanto comitantibus egressus est: vixit in deserta vrbis, descendente nostro Pontifice, videretur. Tantos enim in brevi deuinerat sibi charitate sinceram, ut captiuitatem sicut, quod apud patriam romanere necessitas constringebat, haec tunc de bene perfuncto ab Epiphano munere legationis Ennodius.

XXI. Intecedente igitur inter Iulium Nepotem & Euaricum Regem sinceram pace iuramento firmata, nihil est, quod dici possit, sub Nepote a Gothorum Rege Euarico ciuitatem Aruernensem esse vi captam: Immo nunquam aliquo tempore eam ab eisdem Gothis expugnatam, sed inter pacta conditiones dedicationem eiusdem ciuitatis esse factam, anno sequenti didicimus.

XXII. At non excidat, quod Ennodius de Leone apud Regem Euaricum oratore, qui soleret legatis responsa dare (vt vidimus) meminit. Extrat Sidonij* Apollinaris ad eundem virum quidem discretissimum data epistola, in qua haec iocose de manere ipsi a Rege imposito respondendi

legatis: Sponde pauillilli inelamari sumas declamationes, quas ora regis vice confab: quibus ipse Resignatus modo corda terreficat ventum transiua inuauit; modo de superiore cum barbaris ad Vachalim treu in idu foctus rictor innotat; modo per promotum lumen foru, et papulo sub armis, se fectat: ma sub legibus, &c.

Expetijt ab ipso Sidonio aliquando idem Leo orator per amicum conuincum Hesperium, vt horum temporum historiam scriberet: At Sidonius in ipsum refudit opus, eleganter vtus Plinij Iuliois exemplo, vbi ait b: Res est quidem digna, quam tu tueris: sed non minus digna, quam faceres. Namq; & antiquitas cum Cato Cornelius Tacitus Cato Plinio Secundopaxia suafisset: ipse postremo quod inuinxit, arripuit: id, ab exemplo nonne melius arcederetur: agit & ego Plinio vt discipulus assargo, & in vortio genere iure Cornelium antequam: qui sacula nostro si rousisset, itaq; qualis in luxerit & quantum haberet, cooptaretur, modo veritas Tacitus esset, haec ipse: pluraque subdit, quibus declarat in eo omnia facile repetiti, quae in eiusmodi scribendi genere requiri & exigi possant: a quouis rigido scriptoriam alienorum censore.

XXIV. Sed & quod maxime nobis notandum est, alia etiam se ex parte excusans, pleribus docet, non esse hominis clericis huius professionis, historiam suorum temporum scribere: Quam quidem haud temere, vel obiter, dignam tanto viro proliam sententiam fortissimis entymemarijs altit; o' orat, atque conuincit, vt gaudeam transum me inuenisse patronum, atque pacatam habeam defensionem, perspicuamque omnibus scriptam apologiam; si nostri saeculis geitas posteris trible e praetextuero; ne quis id a me exigat importunus, aut violentus extorqueat: sed ad Leonem.

Adnumerat idem Sidonius eandem Leonem oratorem inter celebres huius aetatis scriptores, vbi post alios recentissos horum meminit his verbis:

Acrem Lampridium Larum Leonem, Praefectumq; iuba Steuerianum. Sed & praefuisse ceteris Leonem poecis facultatibus, testatur scribens ad Tonnantium, vbi ait:

Istud vix Leo Rex Castalij chori, Vix hunc qui sequitur Lampridius queat. Verum tanti vici ingenij nullam penitus reliquam est monumentum, praeterebionem nuper recitaram respohionem, quam nomine Regis Euarici sancto Epiphano Ticinensi legato reddidit. De Steueriano vero excellentia agit, dum de eius violento obitu epistolam ad Lippum Episcopum dedit:

IESV CHRISTI
ANNO 475.
SIMPLICII PAP. ZENONIS I. IMP.
ANNO 8. AVGVSTI VRS.

CHRESTI anno quadringentesimo septuagesimo quarto vniuersum Consulis Zenonis Aug. nontine inscribitur Falis iterum. Res enim Occidentis Imperij perturbatae erant alterum Romae Consulem facultatem ademerunt. Etenim Orestes haud pridem creatus Magister militum a Nepote Imperatore, conuictus in hostem, Romam cum exercitu Rauennam veniens, ibi aliquando moratus, filium suum Momilium Augustulum nuncupatum Imperatorem proclamauit fecit. Cum autem Nepos compertum habuisset, cum Oreste vniuersum conspitate exercitum nouumque ab eo esse creatum Imperatorem, in Dalmatiam fugit, vbi Glycerius iam fuerat ordinatus Episcopus, haec ex Callodoro Iordanus.

Quod vero ad Augustulum nomen spectat, falli eos quidem certum est; qui eum ita nomine proprio appellatum fuisse putarunt: cum re vera non Augustulus, sed Augustus fuerit nominatus, prout numisma declarat, quod hic tibi